

La resurrecció del cul

"L'enginyeria del ram ja té a punt faixetes elàstiques, però dures on cal i estudiadament carrossades, per fer amb els darreres una cosa semblant a les meravelles que el Wonderbra produeix en els davants."

Escriu aquest paper quan la ciutat de València, amb algunes altres poblacions del regne, està ocupada per centenars d'aquelles instal·lacions efímeres i vocacionalment combustibles conegudes amb el nom de falles i dedicades, segons és tradició, a la crítica i crema de les maldats humanes. Una tradició complementària, molt antiga i molt ben aprofitada per les esmentades instal·lacions, considera l'anatomia femenina com un dels orígens inexhauribles i eterns de les esmentades maldats i de bona part de les desgràcies que acompanyen la vida —masculina sobretot, no cal dir-ho— de l'espècie que compartim. Al paradís, i entre les tribus dels tròpics que n'han heretat les condicions originals, ja se sap que mascles i femelles van de pèl en pèl, però justament són llocs on el pecat no s'ha inventat encara, ni per tant les desgràcies que en deriven: n'hi ha prou amb una fulla de parra, o el seu equivalent segons la vegetació local, i la resta pot anar a la vista amb la més equànime de les innocències. Les falles de València, almenys els darrers vint anys, exhibeixen incomputables figures de filles d'Eva en un estat que seria perfectament paradisiac i tropical, si no fóra que l'equanimitat i la innocència hi són tan absents com la roba. L'artista, tan poc innocent com el públic, hi augmenta justament aquelles rodoneses anteriors, posteriors i laterals que des del paleolític fins ara se suposa que han provocat els mascles a pecar, és a dir a imaginar que toquen, s'hi submergeixen i copulen. No debades entre les estàtues més antigues que coneixem hi ha aquelles "venus" de l'estil de la coneguda de Willendorf, dites cal·lipígies, que en grec significa "de cul formós". I no debades Marilyn, i Sofia Loren *revisited* per Robert Altman —per causa del davant més que pel darrere, és cert—, i Linda Evangelista que declara: "Una cosa he après en aquest ofici: a no posar mai d'esquena al costat de Naomi. Mai!". Les falles, què hi farem, m'han descobert, un any més, algun dels meus punts febles, m'han esmussat la innocència estètica, m'han tornat —l'espai d'un article— als instints elementals que els bons llibres i la bona educació se suposa que han de reprimir. Les falles, i les pàgines 90 i 91 del *Pensat i Fet* que aquesta mateixa empresa publica, ocupades per versos d'Estellés que deixen poc de marge a la fantasia, i per imatges de ninots femenins que encara en deixen menys.

Deu ser per això que m'ha semblat un senyal del cel o de la història el fet que aquests mateixos dies un setmanari molt seriós de París porte una pàgina dedicada a *La folie des rondeurs*, és a dir l'onada de rodoneses artístiques amb què la indústria de la moda sembla que es proposa inundar el món civilitzat. Diu que al darrer CPD (no sé què significa CPD) de Düsseldorf, que és el més gran saló de moda del món, la més important creadora britànica, Vivienne Westwood, ha fet sensació amb els models per la temporada pròxima de tardor-hivern, i afegeix: "la seua tropa de *top-models* semblava una alegre banda d'oques de gropa desmesurada". Més encara, per la seua col·lecció de primavera-estiu, ovacionada com cap altra, Christian Lacroix, al cim de la inspiració, "ha focalitzat l'atenció en torbadors descensos d'esquena esculpits per mitjà de cossats i encoixinats" (traducció maldestra de: "*étourdissantes chutes de reins sculptés au moyen de corsets et de poufs*": pufs!). Sense oblidar que la indústria de l'abillament més íntim i anatómic, que acaba de provocar les explosions frontals que tothom coneix, "es disposa a fer saltar amunt *la fesse*". L'enginyeria del ram ja té a punt faixetes elàstiques, però dures on cal i estudiadament carrossades, per fer amb els darreres una cosa semblant a les meravelles que el Wonderbra produeix en els davants. O siga, com diu la cronista, que el darrer té per davant un gran futur. Que "les parts carneses que durant un segle hom s'ha entestat a esborrar, aplanar, comprimir, desengreixar, liposuccionar, seran de bell nou reinflades, protesitzades i liftificades a l'estil Belle Époque". És un fet, conclou la cronista: l'androgínia s'ha acabat. Deu ser, supose, una bona notícia.

Parlant de Belle Époque, el diccionari que tinc a mà defineix el *polisson*, que era la peça reina del temps, com "carcassa o coixinet que les dones s'ajustaven a la cintura, a la banda del darrera, sobre les natges, sota les faldilles, a fi d'augmentar-ne el volum". En una sala del Museu Marès, si no em falla la memòria, podran trobar les il·lustracions pertinents que portaven les revistes de l'època. Mentre no torne també el mirinyac, no passa res.

Joan F. Mira